

له بلاو كراوه كانی مایه پهری ئیمان وهن

www.iman1.com

(12) مانهوه له مزگه وتدا (اعتكاف)

(1) نهوهی دهیه ویت له مزگه وت به مینیتته وه که ی دهست به کار بیت

624. عَنْ عَائِشَةَ (y) قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (e) إِذَا أَرَادَ أَنْ يَعْتَكِفَ صَلَّى الْفَجْرَ ثُمَّ دَخَلَ مُعْتَكِفَهُ، وَإِنَّهُ أَمَرَ بِخِبَائِهِ فَضُرِبَ، أَرَادَ الِاعْتِكَافَ فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ مِنْ رَمَضَانَ، فَأَمَرَتْ زَيْنَبُ بِخِبَائِهَا فَضُرِبَ، وَأَمَرَ غَيْرُهَا مِنْ أَزْوَاجِ النَّبِيِّ (e) بِخِبَائِهِ فَضُرِبَ، فَلَمَّا صَلَّى رَسُولُ اللَّهِ (e) الْفَجْرَ، نَظَرَ فَإِذَا الْأَخْبِيَّةُ، فَقَالَ: ((أَلْبِرُ تُرِدْنَ)). فَأَمَرَ بِخِبَائِهِ فَقَوَّضَ، وَتَرَكَ الِاعْتِكَافَ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ، حَتَّى اعْتَكَفَ فِي الْعَشْرِ الْأَوَّلِ مِنْ شَوَّالٍ. [بخاري/ الاعتكاف/ 1928]

(عائشه) (y) ده لى: پیغه مبهه (e) : کاتی ده یویست له مزگه وتدا به مینیتته وه، نویتزی به یانی ده کردو نه وسا ده چوو نه شوینه ی که تییدا ده مایه وه، جار یکیان فه رمانی دا چادر یکی بو هه لدر، ده یویست ده پرۆژی کوتای ی په مزان به مینیتته وه، زهینه بیش فه رمانی دا چادری بو هه لدر، کاتی پیغه مبهه (e) نویتزی به یانی کرد، سهیری کرد چه نده ها چادر هه یه فه رموی: ((ده یانه ویت خیره چاکه یان دهست بکه ویت))؟ ئینجا فه رمانی دا چادره که ی خو ی لابه ری، وازی له اعتکاف هینا له وه په مزانه داو، ده ی به که می شه ووال اعتکافی کرد.

(2) مانهوه له ده شه وه یه که م و ده شه وه ی ناوه راست دا.

625. عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ (t) قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (e) اعْتَكَفَ الْعَشْرَ الْأَوَّلَ مِنْ رَمَضَانَ، ثُمَّ اعْتَكَفَ الْعَشْرَ الْأَوْسَطَ فِي قُبَّةِ تَرْكِيَّةٍ عَلَى سُدَّتِهَا حَصِيرٌ. قَالَ: فَأَخَذَ الْحَصِيرَ بِيَدِهِ فَنَحَّاهَا فِي نَاحِيَةِ الْقُبَّةِ، ثُمَّ أَطْلَعَ رَأْسَهُ فَكَلَّمَ النَّاسَ فَدَنُوا مِنْهُ، فَقَالَ: ((إِنِّي اعْتَكَفْتُ الْعَشْرَ الْأَوَّلَ، أَلْتَمَسُ هَذِهِ اللَّيْلَةَ، ثُمَّ اعْتَكَفْتُ الْعَشْرَ الْأَوْسَطَ، ثُمَّ أَتَيْتُ فَقِيلَ لِي: إِنَّهَا فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ، فَمَنْ أَحَبَّ مِنْكُمْ أَنْ يَعْتَكِفَ، فَلْيَعْتَكِفْ)). فَأَعْتَكَفَ النَّاسُ مَعَهُ، قَالَ: ((وَإِنِّي أُرِيدُهَا لَيْلَةً وَشَرًّا، وَإِنِّي أَسْجُدُ صَبِيحَتَهَا فِي طِينٍ وَمَاءٍ)). فَأَصْبَحَ مِنْ لَيْلَةِ إِحْدَى وَعِشْرِينَ، وَقَدْ قَامَ إِلَى الصُّبْحِ، فَمَطَرَتِ السَّمَاءُ، فَوَكَّفَ الْمَسْجِدَ، فَأَبْصَرْتُ الطِّينَ وَالْمَاءَ، فَخَرَجَ حِينَ

فَرَعَ مِنْ صَلَاةِ الصُّبْحِ، وَجَبِيئُهُ وَرَوْتُهُ أَنْفَهُ فِيهِمَا الطِّينُ وَالْمَاءُ، وَإِذَا هِيَ لَيْلَةٌ
إِحْدَى وَعِشْرِينَ مِنَ الْعَشْرِ الْأَوَّلِ. [بخاري/ صلاة التراويح/ 1914]

(ابوسعید الخدری) (T) دهلی: پیغه مبهەر (E): له ده شهوی سه ره تایی
ره مه زاندا (اعتکاف) ی کرد. پاشان له ده شهوی ناوه پراستا (اعتکاف) ی کرد
له چادریکی گومه زی تورکیدا، چه تری بهرده رگاکه ی هسیریک بوو،
هسیره که ی به دهستی پیروزی لابردو خستیه سوچیکی چادره که وه، ئینجا
سه ری دهره ی ناو قسه ی بو خه لکی کرد، ئه وانیش لی نزیك بوونه وه وه فه رموی:
(من ده شهوی یه که م اعتکافم کرد و به ته مای ئه وه شه وه بووم [شهوی قه ر]،
پاشان ده شهوی ناوه پراست مامه وه دوای ئه وه هاتن بو لام و پیم وترا: ئه وه
شه وه له ده شهوی کو تایی دایه، هه رکه س له ئیوه پیی خوشه بمینیتته وه
بامینیتته وه) خه لک له خزمه تی دا مانه وه. ئینجا فه رموی (من وام دیوه
له خه وندا که شه ویکی تاک بیئت، له وه خه ونه مدا وام دی که به یانیه که ی له قوپاودا
سوجه دم دهره د، جا به یانی بیست و یه که هه ستا بو نویتزی به یانی باران باری
بوو. مزگه وت دلۆپه ی کرد بوو، قوپاوه که ی دی کاتی لیبووه ناوچه وان و سه ری
لووتی قوپاویان پیوه بوو. ئه وشه وه شه وی بیست و یه که بوو له ده ی کو تایی.

(3) مانه وه له مزگه وتدا له ده شهوی کو تایی ره مه زاندا

626_ عَنْ عَائِشَةَ (Y): أَنَّ النَّبِيَّ (E) كَانَ يَعْتَكِفُ الْعَشْرَ الْأَوَّلَ مِنْ
رَمَضَانَ حَتَّى تَوَفَّاهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ، ثُمَّ اغْتَكَفَ أَزْوَاجُهُ مِنْ بَعْدِهِ. [بخاري/ الاعتكاف/
1922]

(عائشه) (Y) دهلی: پیغه مبهەر (E): ده شهوی کو تایی ره مه زان له مزگه وتدا
ده مایه وه هه تا خوای گه وره بر دیه وه بو لای خو ی. پاشان هاوسه ره کانی دوای
خو ی ئه وکاره یان کرد.

(4) خو ماندوو کردن له ده شهوی کو تایی ره مه زاندا

627_ عَنْ عَائِشَةَ (Y) قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (E) إِذَا دَخَلَ الْعَشْرَ أَحْيَا
الَّيْلَ وَأَيَّقُظْ أَهْلَهُ، وَجَدَّ، وَشَدَّ الْمِثْرَ. [بخاري/ صلاة التراويح/ 1920]

(عائشه) (Y) دهلی: پیغه مبهەر (E): کاتی گه یشته ده شهوی کو تایی
[ره مه زان] شه وگاری (به خوا په رستی) دهره ده سه رو، خیزانه کانی هه ل ده سان
و خو ی ماندوده کردو پشته یینی لی قایم ده کرد.

(5) گهران به دواى شهوى قه درا

628. عن ابنِ عُمَرَ (t) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (e): ((الْتَمَسُوها فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ - يَعْنِي لَيْلَةَ الْقَدْرِ - فَإِنْ ضَعُفَ أَحَدُكُمْ أَوْ عَجَزَ فَلَا يُغْلَبَنَّ عَلَى السَّبْعِ الْبَوَاقِي)). [بخاري / صلاة التراويح / 1911]

(ابن عمر) (t) دهلى: پيغه مبهه (e): فهرمويه تى: ((بگه رين به شويني ده شهوى كو تايدا - واته شهوى قه در - نه گهر كه سيكتان بى هيژ بوو يان نه يتوانى با حه وته كه ي كو تاى له ده دست خو ي نه دات.

* / شهوى قه در شهوى بيست و يه كه ... سه يري فهرموده ي ژماره 632 بكه.

(6) شهوى قه در شهوى بيست و يه كه

قد تقدم حديث أبي سعيد الخدري (t) في ذلك [رقم: 632].
پيشتر نه م فهرموده يه باس كرا له ژماره (632) دا.

(7) شهوى قه در شهوى بيست و سي يه.

629. عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَنَيْسٍ (t): أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (e) قَالَ: ((أُرَيْتُ لَيْلَةَ الْقَدْرِ ثُمَّ أُنْسِيْتُهَا، وَأَرَانِي صَبَحَهَا أَسْجُدُ فِي مَاءٍ وَطِينٍ)). قَالَ: فَمَطَرْنَا لَيْلَةَ ثَلَاثٍ وَعِشْرِينَ، فَصَلَّى بِنَا رَسُولُ اللَّهِ (e) فَأَنْصَرَفَ وَإِنَّ أَثَرَ الْمَاءِ وَالطِّينِ عَلَى جِبْهَتِهِ وَأَنْفِهِ. قَالَ: وَكَانَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَنَيْسٍ يَقُولُ: ثَلَاثٌ وَعِشْرِينَ.

(عبدالله ي كورى انيس) (t) دهلى: پيغه مبهه (e) فهرموى: ((شهوى قه درم نيشان درا و پاشان بيرم برايه وه، له خه ونم دا بينم سو جدهم ده برد له قور او دا)). دهلى: شهوى بيست و سي بارانمان بو بارى، پيغه مبهه ي خوا (e) نو يژى بو كردين و نه ما پويى، شوينه وارى قورا وه كه له سه ر ناوچه وان و لووتى ديار بوو... راوى دهلى: (عبدالله كورى انيس) ده يوت: شهوى بيست و سي بوو.

(8) له نو و حه وت و پينجدا هه ولى بو بده.

630- عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ (t) قَالَ: اعْتَكَفَ رَسُولُ اللَّهِ (e) الْعَشْرَ الْأَوْسَطَ مِنْ رَمَضَانَ، يَلْتَمِسُ لَيْلَةَ الْقَدْرِ قَبْلَ أَنْ تُبَانَ لَهُ، فَلَمَّا انْقَضَى أَمَرَ بِالْبِنَاءِ فَقَوَّضَ، ثُمَّ أُبِينَتْ لَهُ أَنَّهَا فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ، فَأَمَرَ بِالْبِنَاءِ فَأُعِيدَ، ثُمَّ خَرَجَ عَلَى النَّاسِ فَقَالَ: ((يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّهَا كَانَتْ أُبِينَتْ لِي لَيْلَةَ الْقَدْرِ، وَإِنِّي خَرَجْتُ لِأُخْبِرْكُمْ بِهَا، فَجَاءَ رَجُلَانِ يَحْتَقِقَانِ مَعَهُمَا الشَّيْطَانُ، فَنَسِيَتْهَا، فَالْتَمَسُوها فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ مِنْ رَمَضَانَ، الْتَمَسُوها فِي التَّاسِعَةِ وَالسَّابِعَةِ وَالْخَامِسَةِ)). قَالَ: قُلْتُ: يَا أَبَا سَعِيدٍ إِنَّكُمْ أَعْلَمُ بِالْعَدَدِ مِنْهَا. قَالَ: أَجَلٌ نَحْنُ أَحَقُّ بِذَلِكَ مِنْكُمْ. قَالَ: قُلْتُ: مَا التَّاسِعَةُ وَالسَّابِعَةُ وَالْخَامِسَةُ؟ قَالَ: إِذَا مَضَتْ وَاحِدَةٌ وَعِشْرُونَ فَالْتَمِسِي تَلِيهَا ثِنْتَيْنِ وَعِشْرِينَ، وَهِيَ التَّاسِعَةُ. فَإِذَا مَضَتْ ثَلَاثٌ وَعِشْرُونَ فَالْتَمِسِي تَلِيهَا السَّابِعَةَ، فَإِذَا مَضَى خَمْسٌ وَعِشْرُونَ فَالْتَمِسِي تَلِيهَا الْخَامِسَةَ. [بخاري/ صلاة التراويح/ 1912]

(ابو سعيد الخدری) (t) دهلی: پیغه مبهەر (e) له ده شهوی ناوه راستی رهمه زاندا له مزگهوت مایه وه بو شهوهی ری شهوهی قه در بکه ویئت، کاتی که ده شهوه که ته و او بو شهوه شوینهی که دروستی کردبو وهلی وه شان، پاشان بو ده که هوت که له ده شهوهی کو تاییدایه، فرمازی دا که شوینه که دروست بکریته وه، ئینجا چوه ناو خه لکی و فرموی: ((خه لکینه من شهوی قه درم بو درده که هوت و درچووم که پیتان بلیم، دوپیا وه اتن کی شهیه ان هه بو وهریه که یان خوئی به خاوه نی حهق ده زانی و شهیتانی شیان له گه لدا بو، ئیتر له بیرم برایه وه، جاله ده شهوهی کو تایبی رهمه زاندا بو بگه رین هه ولی بو بدن له نوهم و حهوت و پینجه مدا، منیش وتم: ئهی (ابو سعید) ئیوه له ژماره شاره زا ترن له ئیمه، وتی: به لی ئیمه زیاتر خاوه ن حه قین له وه دا.. وتم: نوهم و حه وته م و پینجه م چییه؟ وتی: کاتی بیست و یه ک تیپه ری به شوینی دا کاتی بیست و دوو دیئت شه وه نوهمه، کاتی بیست و سی تیپه ری، شه وهی به شوینی دا دیئت شه وه حه وته مه، نه گه ر بیست و پینج تیپه ری شه وهی به شوینی دا دیئت پینجه مه.

(9) شهوی قه در بیست و حه وته

631- عَنْ زُرِّ بْنِ حُبَيْشٍ (t) قَالَ: سَأَلْتُ أَبِي بَنَ كَعْبٍ (t) فَقُلْتُ: إِنَّ أَخَاكَ ابْنَ مَسْعُودٍ يَقُولُ: مَنْ يَقُمْ الْحَوْلَ يُصِيبَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ، فَقَالَ: رَحِمَهُ اللَّهُ، أَرَادَ أَنْ لَا

يَتَّكَل النَّاسُ، أَمَا إِنَّهُ قَدْ عَلِمَ أَنَّهَا فِي رَمَضَانَ، وَأَنَّهَا فِي الْعَشْرِ الْأَوَّخِرِ، وَأَنَّهَا لَيْلَةُ سَبْعٍ وَعَشْرِينَ، ثُمَّ حَلَفَ -لَا يَسْتَتْنِي- أَنَّهَا لَيْلَةُ سَبْعٍ وَعَشْرِينَ. فَقُلْتُ: يَا شَيْءٌ تَقُولُ ذَلِكَ يَا أَبَا الْمُنْذِرِ؟ قَالَ: بِالْعَلَامَةِ -أَوْ بِاللَّيَّةِ- الَّتِي أَخْبَرَنَا رَسُولُ اللَّهِ (ع) أَنَّهَا تَطْلُعُ يَوْمَئِذٍ لَا شُعَاعَ لَهَا.

(زر بن حبيش) (t) دهلی: پرسیارم کرد له (أبي كوري سعد) (t) و وتم (مسعود) ی برات دهلیت: ئەوهی به دریزای سال شهو و روژ شهو نوێژ بکات به شهوی قه در دهگات، دیاره رهحمه تی خوی لی بی ویستویه تی خه لکی پال نه دهنه وه، چونکه ئەو چاک ده زانیت که له ره مه زاندايه، وه له ده شهوی کوتايشدايه و شهوی بیست و هه وتیشه، پاشان سویندی خوارد به بی دودلی که شهوی بیست و هه وته، منیش و وتم: به چ شتیك [به لگه یهك] ئەوه ده لییت ئەی [ابو منذر]؟ ووتی بهو نیشانه و به لگه یه یه که پیغه مبه ر (ع) باسی فهرموه، که ئەویش ئەوه یه کاتی خور هه لدیت تیشکی نی یه.

له بلا و کراوه کانی مائپه ری ئیمان وهن

www.iman1.com

هه میشه له گه ئیمان بن بونوو ییوونه وهی ئیمان

Imanonekurd@yahoo.com